

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 43.678/3
VAN 7 NOVEMBER 2007

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 10 oktober 2007 door de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 23 november 2007, van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering "houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering en de bodembescherming", heeft het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Daarnaast bevat dit advies ook een aantal opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het ontwerp heeft kunnen verrichten.

*

* *

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. In het decreet van 27 oktober 2006 betreffende de bodemsanering en de bodembescherming (hierna: het bodemdecreet), dat in de plaats komt van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, wordt een nieuw wettelijk kader uitgetekend voor de bodemsanering en de bodembescherming in het Vlaamse Gewest.

Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe de voor de toepassing van het bodemdecreet vereiste reglementaire uitvoeringsbepalingen vast te stellen.

3.1. De rechtsgrond voor het ontworpen besluit wordt in beginsel geboden door de artikelen 2, 9/, 3, §§ 2 en 3, 5, § 4, 6, 7, §§ 2 en 3, 8, § 2, 9, § 1, 10, § 6, 12, §§ 2 en 5, 19, § 3, 23, §§ 2 en 5, 27, 28, §§ 2 en 4, 29, 30, 33, 36, 38, § 2, 39, § 2, 45, § 2, 47, § 2, 48, 49, 51, 57, 62, 63, § 2, 66, 67, § 3, 71, § 2, 84, §§ 2 en 3, 89, 90, 91, §§ 1 en 2, 95, § 2, 97, § 1, 98, 99, 100, 103, 104, § 2, 3/, 106, 107, 109, § 2, 3/, 111, 114, 115, § 4, 2/, 120, § 3, 122, § 3, 125, § 3, 126, 138, 139, §§ 2 en 3, 152, 155, § 2, 162, § 1, 163, § 1, 164,

165, 172, § 1, en 178 van het bodemdecreet ⁽¹⁾, al dan niet gelezen in samenhang met artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Er dient evenwel een voorbehoud te worden gemaakt voor de artikelen 141, 149, 151 en 211, derde lid, van het ontwerp.

3.2.1. De voornoemde artikelen 141, 149 en 151 regelen respectievelijk de melding van overdracht van een risicoground bedoeld in artikel 103, eerste lid, van het bodemdecreet, de melding van onteigening van een risicoground bedoeld in artikel 120, § 3, van het bodemdecreet, en de melding van sluiting van een risico-inrichting bedoeld in artikel 122, § 3, van het bodemdecreet, aan de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (hierna: OVAM).

Het tweede lid van de artikelen 141, 149 en 151 van het ontwerp bepaalt telkens welke gegevens dienen te worden vermeld op het meldingsformulier, en dit op straffe van "onontvankelijkheid" (lees: niet-ontvankelijkheid).

Voor die sanctie lijkt er echter geen rechtsgrond aanwezig te zijn in het bodemdecreet.

Nu de decreetgever in de artikelen 103, eerste lid, 120, § 3, en 122, § 3, van het bodemdecreet telkens alleen in een sanctie van "onontvankelijkheid" heeft voorzien zo bij de melding geen verslag van het oriënterend bodemonderzoek of een verslag van oriënterend en beschrijvend bodemonderzoek is gevoegd, komt het de Vlaamse Regering niet toe, op grond van de bij de artikelen 103, tweede lid, 120, § 3, tweede lid, en 122, § 3, tweede lid, aan haar verleende delegatie om de nadere regelen vast te stellen betreffende de "modaliteiten" van de melding, de sanctie van "onontvankelijkheid" uit te breiden tot de andere gegevens die moeten worden meegedeeld.

De in de artikelen 141, tweede lid, 149, tweede lid, en 151, tweede lid, van het ontwerp opgenomen sanctie dient dan ook uit het ontwerp te worden weggelaten.

⁽¹⁾ Luidens artikel 178 van het bodemdecreet treden de bepalingen van dit decreet in werking op de data die door de Vlaamse Regering worden bepaald. Dit is op heden nog niet gebeurd. De stellers van het ontwerp dienen ervoor te waken dat het voorliggende besluit niet in werking treedt vooraleer de rechtsgrond biedende bepalingen van het bodemdecreet in werking zijn getreden. Eventueel kan een inwerkingtredingsbepaling in het ontworpen besluit worden opgenomen.

3.2.2. Luidens artikel 153 van het bodemdecreet kan, behalve in de gevallen waarvoor de beroepsprocedure in de artikelen 146 tot 152 is geregeld, door elke belanghebbende tegen elke beslissing van de OVAM waartegen overeenkomstig dit decreet beroep openstaat, bij de Vlaamse Regering een niet-schorsend beroep worden aangetekend bij ter post aangetekende zending met ontvangstbewijs of bij afgifte tegen ontvangstbewijs.

Artikel 211, derde lid, van het ontwerp bepaalt dat bij het beroep, vermeld in artikel 153 van het bodemdecreet, op straffe van "onontvankelijkheid", een afschrift van de bestreden beslissing moet worden gevoegd.

Nu enkel artikel 154 van het bodemdecreet in een sanctie van "onontvankelijkheid" voorziet voor het niet-tijdig indienen van het beroep, rijst de vraag of voor de sanctie bepaald in artikel 211, derde lid, van het ontwerp wel een rechtsgrond voorhanden is.

Hierover om toelichting gevraagd, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

"De bepaling van artikel 211, derde lid, van het Ontwerp werd opgenomen omwille van een vergetelheid van de decreetgever (vgl. artikel 148 Bodemdecreet). De Vlaamse Regering haalt de rechtsgrond voor zijn regelgevend optreden uit de samenlezing van artikel 152, 155, § 2, artikel 148 van het Bodemdecreet en artikel 20 BWHI. De behandeling van het beroep en een zorgvuldige beoordeling van de ontvankelijkheid (binnen termijn van dertig dagen als vermeld in artikel 154 van het Bodemdecreet ingesteld ?) en de gegrondheid van het beroep zal uiteraard immers slechts mogelijk zijn als de beroepsinstantie kennis heeft van de bestreden beslissing. Dit blijkt niet steeds uit het beroepschrift, vandaar de verplichting om, op straffe van onontvankelijkheid, een afschrift van de bestreden beslissing bij het beroepschrift te voegen."

Hoewel, zoals door de gemachtigde terecht wordt opgemerkt, het hier vermoedelijk een vergetelheid in hoofde van de decreetgever betreft, kan een beroep op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, bedoeld in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, niet volstaan om bij besluit die leemte van het bodemdecreet op te vullen.

De conclusie is dan ook dat de in artikel 211, derde lid, van het ontwerp bepaalde sanctie uit het ontwerp dient te worden weggelaten.

VORMVEREISTEN

4. De artikelen 134 tot 140 bevatten een subsidieregeling voor de erkende bodemsaneringsorganisaties die kan worden gekwalificeerd als een "steunmaatregel" die, overeenkomstig artikel 88, lid 3, van het EG-Verdrag, moet worden aangemeld bij de Europese Commissie.

Op de vraag of het voorliggende ontwerp is aangemeld, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

"In het kader van de Europese regelgeving rond staatssteun, heeft men een vrijstellingsregeling op basis van de «de minimis-regeling»;

Hiervoor is geen aanmelding vereist bij de Europese Commissie.

De subsidie in het kader van deze regeling blijft in omvang onder de zogenaamde de minimis-drempel, waardoor deze niet als staatssteun in de zin van artikel 87 lid 1 EG-Verdrag worden aangemerkt (geen of slechts zeer beperkt effect op het handelsverkeer tussen de lidstaten) en bijgevolg ook niet moet worden aangemeld bij de Europese Commissie.

In een uitgebreide studie rond de bodemproblematiek in droogkuissector, werden namelijk gemiddelde kosten berekend voor het opstellen van een beschrijvend bodemonderzoek en een bodemsaneringsproject en voor het uitvoeren van de bodemsaneringswerken. Hierin werden volgende bedragen bekomen:

- de kostprijs per beschrijvend bodemonderzoek wordt geraamd [op] 18 300,- euro per bedrijf;
- de kostprijs van het opstellen van een bodemsaneringsproject wordt geraamd [op] 14 000,- euro per bedrijf;
- de kostprijs van bodemsaneringswerken wordt geraamd op 200 000,- euro per bedrijf.

Voor bedrijven die het volledige traject zouden moeten doorlopen, bedraagt de gemiddelde kost dan ook 232.300 euro. Het totale bedrag van kosten voor beschrijvende bodemonderzoeken en bodemsanering, wordt samengesteld door enerzijds bijdragen van de diverse bedrijven en anderzijds door een subsidie van de Vlaamse overheid, op basis van een 50-50 verdeling. Dit betekent dat de subsidie per bedrijf neerkomt op 116.150 euro. De de minimis-regeling houdt in dat de overheid per schijf van 3 jaar in totaal maximum 200.000 euro subsidie mag geven, zonder dat deze aangemeld moet worden (het maximumbedrag werd begin 2007 verhoogd van 100.000 naar 200.000 euro). De bodemsaneringsorganisatie zal dan ook bij het aangaan van een overeenkomst tot overname van de saneringsplicht moeten inventariseren in welke mate het bedrijf reeds subsidies krijgt onder het de minimis-stelsel; indien dit het geval is, zal bekeken moeten worden dat deze subsidies niet van die aard zijn dat de de minimis-drempel van 200.000 euro zal worden overschreden.

Indien in een latere fase andere risico-activiteiten aangeduid worden om onder de bodempreventie- en bodembeheerplicht te vallen, waarbij een bodemsaneringsorganisatie de saneringsplicht van de betrokkenen zou wensen over te nemen en daarvoor subsidies zou aanvragen, zal telkens bekeken moeten worden voor welk bedrag per bedrijf de Vlaamse overheid subsidies zou wensen te geven; indien zij subsidies zou wensen te geven die hoger liggen dan het bedrag van de de minimis-drempel, zal een aanmelding van dat specifieke subsidie-instrument nodig zijn vooraleer de Vlaamse regering een beslissing zal kunnen treffen over het subsidieprogramma.

.../...

De beslissing om voor een subsidieregeling (...) in het de minimis-regime te kiezen, werd mede ondersteund door een gelijkaardig dossier dat door de Nederlandse overheid werd aangemeld bij de Europese Commissie, waar vanuit de Commissie zelf de vraag werd gesteld aan de Nederlandse overheid waarom zij dit niet regelde onder het de minimis-regime, aangezien het een sector betrof die toch voor het overgrote deel uit kleine ondernemingen bestond."

Uit de verklaring van de gemachtigde blijkt dat de stellers van het ontwerp ervoor kiezen in een subsidieregeling te voorzien die binnen de grenzen blijft van de steunmaatregelen bedoeld in verordening (EG) nr. 1998/2006 van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 15 december 2006 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag op de minimis-steun, zodat de ontworpen regeling niet vooraf moet worden aangemeld bij de Europese Commissie.

ALGEMENE OPMERKINGEN

5. De artikelen 16 tot 20 van het ontwerp regelen de toegankelijkheid van het Grondeninformatieregister.

Het is niet duidelijk hoe die bepalingen zich verhouden tot het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur.

Wat die onderlinge verhouding betreft, werden door de auditeur-verslaggever aan de gemachtigde onder meer de volgende vragen gesteld:

- Artikel 20, § 2, van het decreet van 26 maart 2004 bepaalt dat binnen vijftien kalenderdagen moet worden geantwoord, terwijl artikel 18, eerste en derde lid, van het ontwerp telkens in een antwoordtermijn van dertig dagen voorziet; ook artikel 19, tweede lid, van het ontwerp hanteert een termijn van dertig dagen om een ontwerp van overeenkomst op te stellen. Is het de bedoeling om af te wijken van het decreet van 26 maart 2004?
- Volgens artikel 17, § 1, eerste lid, van het decreet van 26 maart 2004 dient onder een "schriftelijk verzoek" te worden verstaan, een verzoek "per fax, per brief, per e-mail of persoonlijk overhandigd". Moet het schriftelijk verzoek in artikel 19 van het ontwerp in dezelfde zin worden begrepen?
- Luidens artikel 20 van het ontwerp lijkt het opvragen van informatie uit het Grondeninformatieregister op digitale wijze via het e-loket beperkt te worden tot

.../...

de bodemsaneringsdeskundigen. Volgt hieruit dat andere personen niet op deze wijze informatie kunnen opvragen, en kan de OVAM wel bepalen welke informatie digitaal kan worden opgevraagd via het e-loket?

Op die vragen heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

"De informatie - eens aangemaakt - waar het hier over gaat wordt gekwalificeerd als milieu-informatie in de zin van artikel 3, 5/ van het decreet van 26 maart 2004 (hierna openbaarheidsdecreet). Aan de openbaarmaking zal steeds een afwegingsproces voorafgaan tussen het belang van tot openbaarmaking en het beschermde belang.

De vraag naar hoe deze regeling zich verhoudt met het openbaarheidsdecreet, kan als volgt worden beantwoord : in zover men vraagt naar [een] bestuursdocument dat bij de OVAM bestaat is het openbaarheidsdecreet van toepassing, in zover men vraagt naar het genereren van een bestuursdocument dat nog niet bestaat - en dit redelijkerwijs niet kan worden aangemaakt - valt dit niet onder de scope het openbaarheidsdecreet. Vanaf het ogenblik dat het bestuursdocument aangemaakt is, valt het wel onder de regeling van het openbaarheidsdecreet.

De vragen naar de aanmaak van een bodemattest (art. 17) en de op schriftelijk verzoek verstrekte specifieke informatie (art. 19) vereist een verwerking en structurering van informatie tot nieuwe gestructureerde informatie. Bij een aanvraag voor een bodemattest moet namelijk de beschikbare informatie (*in casu* de rapporten van bodemonderzoeken, bodemsaneringen, ...) voor de betreffende grond geëvalueerd worden; het bodemattest bestaat eigenlijk uit een samenvatting van de relevante informatie. Bij een verzoek tot specifieke informatie kan de aanvrager juist een specifieke vraag stellen tot evaluatie van beschikbare informatie en aanlevering van deze informatie in een vorm die voor hem optimaal is; een typisch voorbeeld hiervan is een weergave van relevante informatie in een bepaalde cirkel rond een bedrijfsterrein in het kader van een MER voor een vergunningsaanvraag van het bedrijf; hierbij moet geëvalueerd worden welke informatie beschikbaar is, de informatie moet geëvalueerd worden op het niveau dat de aanvragen wenst en moet gestructureerd worden weergegeven in een vorm die de aanvrager toelaat de informatie optimaal te gebruiken. Het doel van de overeenkomst is juist dat OVAM kan inschatten hoeveel werklast een dergelijk onderzoek met zich meebrengt en binnen welke tijd ze een dergelijke vraag kan beantwoorden. In functie van het voorstel tot retributie (in het ontwerp van overeenkomst), kan de aanvrager dan nog steeds beslissen af te zien van deze specifieke vraag en louter de beschikbare informatie opvragen op basis van de openbaarheid en deze zelf verwerken.

Deze aanvragen vallen niet onder de scope van de bepalingen van het openbaarheidsdecreet. Artikel 17 tot en met 19 van het ontwerpbesluit (bodemattest en specifieke informatie) doet geen afbreuk aan de openbaarheidsverplichting met betrekking tot de bij de OVAM beschikbare milieu-info uit het Grondeninformatieregister. Meer zelfs, het voorziet in een regeling waarbij op schriftelijk verzoek (aanvraag voor bodemattest en schriftelijk tot specifieke informatie) milieu-info uit de in het Grondeninformatieregister beschikbare bestuursdocumenten wordt geëvalueerd, verwerkt en gestructureerd (op gestandaardiseerde wijze via het bodemattest en maatwerk via het bezorgen van specifieke informatie) tot een nieuw informatiedocument. Van zodra dit

.../...

informatiedocument is aangemaakt en afgeleverd valt dit evenzeer onder het toepassingsgebied van het decreet openbaarheid van bestuur.

De regeling die uitgewerkt werd in artikel 20 voor de digitale informatie via het e-loket van de OVAM is geen regeling tot openbaarheid maar een vorm van «gepriviligeerde» toegang tot welbepaalde informatie. Het opzet is om op termijn informatie uit het Grondeninformatieregister via een e-loket maximaal open te stellen. Er wordt evenwel voor geopteerd om de toegang tot info uit het Grondeninformatieregister via het e-loket van de OVAM voorlopig te beperken tot de erkende bodemsaneringsdeskundigen in het kader van hun decretale taken. Om de toegang maximaal open te stellen, moeten eerst nog de nodige randvoorwaarden worden gecreëerd om aan de eisen van de privacy-wetgeving te voldoen en om de veiligheid en de betrouwbaarheid van de elektronische opvraging van info uit het GIR via e-loket te waarborgen; de veiligheid van een dergelijke toegang tot een e-loket is niet vanzelfsprekend, gelet op het zeer grote risico voor aanvallen door hackers op «open» databanken. Deze verdere uitwerking zal gebeuren in een latere fase. De inspanningen worden immers prioritair gericht op het operationeel maken van de OVAM-databank (beheer van het Grondeninformatieregister), en op het waarborgen van de goede en betrouwbare werking van de databank eenmaal ze operationeel is. In het ontwerp van Vlarebo worden nu wel reeds de nodige bepalingen opgenomen die een gefaseerde verdere openstelling via het e-loket van de OVAM mogelijk moet maken.

Overbodig te vermelden dat de erkende bodemsaneringsdeskundigen evengoed als andere burgers nog gebruik kunnen maken van het openbaarheidsdecreet om bestuursdocumenten bij de OVAM op te vragen.

- a) Het openbaarheidsdecreet beoogt de openbaarmaking van bestuursdocumenten waarover een instantie beschikt.
De gegevens die verstrekt moeten worden bij de aanvraag van een bodemattest en bij het verzoek tot specifieke informatie (maatwerk) zijn noodzakelijk om een nieuw bestuursdocument aan te maken wat de scope van het openbaarheidsdecreet overstijgt.
- b) Zowel het artikel 19 als het artikel 20 beogen een welbepaalde service te verlenen die heel wat meer vergt dan het aanleveren van een welbepaald bestuursdocument. Het openbaarheidsdecreet (artikel 20 § 1) voorziet dat een instantie die bestuursdocumenten aanreikt, waarover ze beschikt. De aanvraag brengt voor de instantie geen verplichting mee om het gevraagde bestuursdocument te verwerken of te analyseren (tenzij dit door een redelijke inspanning wel kan, *in casu quod non*).
- c) Het schriftelijk verzoek dient in diezelfde zin te worden begrepen.
- d) De voornaamste redenen waarom we de toegang willen beperken tot de erkende bodemsaneringsdeskundigen zijn enerzijds dat we het professioneel belang erkennen van de erkende bodemsaneringsdeskundigen die de specifieke en gericht aangemaakte informatie behoeven voor een efficiënte uitoefening van de hen bij de Vlaamse bodemregelgeving opgedragen taken en anderzijds de beveiliging van onze databank.
Eenzelfde informatie aanreiken aan anderen (bv. projectontwikkelaars) vormt een bedreiging van grondwettelijke beschermde rechten zoals het recht op privacy, het recht op eigendom (en hier het ongestoord genot van hebben). Bovendien heeft OVAM via een beperkte toegang tot het e-loket door de deskundigen een goed zicht op wie wanneer toegang heeft, waardoor eventuele problemen niet alleen zeer snel kunnen worden vastgesteld, maar

ook getraceerd naar de bron. Wanneer het e-loket ook zou worden opengesteld voor iedereen, moeten veel uitgebreidere maatregelen genomen worden voor de beveiliging van deze toegang.

We kunnen en zullen geenszins de toegang verhinderen van anderen tot bestuursdocumenten maar dan via het openbaarheidsdecreet. Gelet op de hoger vermelde bekommernis zullen we telkens een grondige afweging maken van de in het geding zijnde belangen.

- e) Het bepalen door de OVAM welke informatie opgevraagd kan worden, kadert in het voorgaande dat bestuursdocumenten specifiek en op verzoek worden aangemaakt. Hierbij moet worden afgewogen wat kan worden aangereikt tegen welke materiële kost telkens vanuit het oogpunt van het maatschappelijk doel van de OVAM en de meest efficiënte inzet van de haar toevertrouwde overheidsmiddelen.

De rechtsgrond voor de Vlaamse Regering tot vaststelling van de bepaling van aan artikel 19, tweede lid van het ontwerp ligt vervat in artikel 5, § 4, van het Bodemdecreet («De Vlaamse Regering stelt nadere regelen vast betreffende het beheer en de toegankelijkheid van het grondeninformatieregister»).

Gelet op deze toelichting, en voor een beter begrip van de opzet van de ontworpen regeling, verdient het aanbeveling om de toelichting over de verhouding van het besluit dat thans in ontwerpvorm voorligt, tot het decreet van 26 maart 2004, op te nemen in het verslag aan de Vlaamse Regering.

6.1. De artikelen 83 tot 86 regelen het openbaar onderzoek en het advies voor een bodemsaneringsproject.

Door de auditeur-verslaggever werden met betrekking tot die ontworpen regeling aan de gemachtigde onder meer de volgende vragen gesteld:

- Waarom is enkel een procedure van openbaar onderzoek uitgewerkt voor de bodemsaneringsprojecten die inrichtingen omvatten die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: milieuvergunningendecreet) vergunningplichtig zijn en in welke regelgeving wordt dit geregeld voor de bodemsaneringsprojecten bedoeld in de artikelen 84 en 85 van het ontwerp?
- Hoe passen de in het ontwerp uitgewerkte procedures in respectievelijk de procedures in het kader van de ruimtelijke ordeningregelgeving en de regelgeving met betrekking tot milieueffectrapportering of veiligheidsrapportering? Wat is de onderlinge verhouding (cfr. artikel 54 van het bodemdecreet)?

Op die vragen heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

.../...

"Dit was ook al zo voorzien in het huidige decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, dus dit is geen aanpassing (enkel verschuiving van decreet naar Vlarebo). Uit meer dan tien jaar praktijkervaring blijkt trouwens dat het aantal bodemsaneringsprojecten die geen inrichtingen omvatten die krachtens het milieuvergunningendecreet vergunningsplichtig zijn (en dus ook geen openbaar onderzoek nodig is) beperkt is (en dus in de meeste gevallen is er wel een openbaar onderzoek). Het beperkt aantal bodemsaneringsprojecten die toch geen milieuvergunningsplichtige inrichtingen omvatten die krachtens het milieuvergunningendecreet vergunningsplichtig zijn, zijn van die aard dat er geen of verwaarloosbare hinder is voor de ruime omgeving, dus geen noodzaak aan een openbaar onderzoek. De directe betrokkenen (eigenaars en gebruikers) worden natuurlijk wel op de hoogte gebracht via kennisgeving.

In het kader van artikel 84 (stedenbouw) en 85 (MER - VR) van het Ontwerp wordt er ook geen openbaar onderzoek voorzien, maar wordt er rechtstreeks advies gevraagd aan de bevoegde administratie. Wel moet worden opgemerkt dat de activiteiten beschreven in artikel 84 en 85 van het Ontwerp meestal samenvallen met activiteiten uit artikel 83 van het Ontwerp waarvoor wel een openbaar onderzoek is voorzien.

Wat betreft de onderlinge verhouding met de procedures verwijzen wij naar de memorie van toelichting bij artikel 54 van het Bodemdecreet:

«De inrichtingen vereist voor het uitvoeren van bodemsaneringswerken of voor de andere maatregelen tot behandeling van de bodemverontreiniging kunnen meldings- of vergunningsplichtig (klasse 1, klasse 2 of klasse 3) zijn krachtens het milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluit VLAREM I. Indien de bodemsaneringswerken dergelijke inrichtingen omvatten en het bodemsaneringsproject wordt door de OVAM conform verklaard, dan geldt het conformiteitsattest als milieuvergunning, respectievelijk melding in de zin van het milieuvergunningsdecreet.

Voor de gevallen waarin een stedenbouwkundige vergunning zou moeten worden bekomen voor het uitvoeren van bepaalde bodemsaneringswerken, zal de conformverklaring van het bodemsaneringsproject voor het uitvoeren van de bodemsaneringswerken eveneens als stedenbouwkundige vergunning in de zin van artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening gelden.

Na het doorlopen van de conformiteitsprocedure is een bodemsaneringsproject dus *de facto* vrijgesteld van een milieu- en/of stedenbouwkundige vergunning, doordat het conform verklaarde bodemsaneringsproject geacht wordt ook vergund te zijn krachtens het milieuvergunningsdecreet en het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Bij het onderzoek naar de conformiteit van het project zal de OVAM echter rekening houden met de stedenbouwkundige aspecten van het bodemsaneringsproject en het advies hierover van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

Daar het uitvoeren van bodemsaneringswerken meestal een plicht is die door dit decreet wordt opgelegd, is het immers niet verantwoord het vervullen van deze verplichting nog te onderwerpen aan bijkomende vergunningsprocedures wanneer het toezicht door de OVAM op het bodemsaneringsproject voldoende waarborgen biedt qua milieubescherming en ruimtelijke ordening.

Om deze waarborgen te versterken werden nog een adviesverplichting, een beknopt openbaar onderzoek en een administratieve beroepsmogelijkheid opgenomen.» (*Parl. St.*, VI .P., 2005-2006, nr. 867/1, 49).

Verder kunnen wij ook verwijzen wij naar de memorie van toelichting bij artikel 49 van het Bodemdecreet:

«In het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering is de procedure tot openbaar onderzoek en adviesverlening met betrekking tot het bodemsaneringsproject volledig uitgeschreven. In het voorliggende ontwerp is dit niet langer het geval en wordt aan de Vlaamse Regering de bevoegdheid gegeven om op dat vlak bij uitvoeringsbesluit een regeling uit te werken die in belangrijke mate een overname zal zijn van de regeling die opgenomen is in het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering. In het huidige Bodemsaneringsdecreet wordt voor bodemsaneringsprojecten een bijzondere procedure voor inspraak en adviesverlening voorgeschreven die deels geïnspireerd op de procedures van het milieuvergunningsdecreet. In de bijzondere procedure wordt evenwel ook rekening gehouden met de bijzondere aard van bodemsaneringsprojecten, het feit dat bodemsaneringsprojecten in het algemeen belang worden opgelegd en dat hun uitvoering bijgevolg niet nodeloos mag worden vertraagd door een opeenstapeling van administratieve procedures. Dit uitgangspunt moet worden behouden bij de door de Vlaamse Regering uit te werken regeling.» (*Parl .St.*, VI. P., 2005-2006, nr. 867/1, 49).

Men mag niet uit het oog verliezen dat de finaliteit en het uitgangspunt van de bodemsanerings- en milieuvergunningsregeling verschillend zijn. Terwijl de bodemsaneringsregeling overwegend curatief van aard is en er op gericht is een bestaande verontreinigde toestand zoveel als mogelijk te herstellen op een milieuhygiënisch verantwoorde wijze en rekening houdend met een goede plaatselijke aanleg, strekt het Milieuvergunningsdecreet en in het bijzonder titel II Vlarem ertoe de negatieve milieu- en veiligheidsinvloeden van bepaalde (potentieel) hinderlijke bedrijvigheden of handelingen te voorkomen of te beperken naar de toekomst. Hetzelfde geldt dienovereenkomstig voor de ruimtelijke ordeningregelgeving en de regelgeving m.b.t. milieueffectrapportering of veiligheidsrapportering."

6.2. Uit de ontworpen regeling en de toelichting van de gemachtigde blijkt dat enkel voor een bodemsaneringsproject dat krachtens het milieuvergunningendecreet vergunningplichtig is, in een openbaar onderzoek wordt voorzien.

Voor een bodemsaneringsproject dat werken omvat die krachtens het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening vergunningplichtig zijn of waarvoor een milieueffectrapport of een veiligheidsrapport is vereist, zal daarentegen enkel die procedure van toepassing zijn welke bepaald is in artikel 81 van het ontwerp. Luidens dat artikel 81 worden enkel de eigenaars en de gebruikers van de gronden waarop werken noodzakelijk zijn, op de hoogte gebracht van het bodemsaneringsproject, en kunnen zij bezwaren indienen.

6.3. De in opmerking 6.2 omschreven beperking is, wat het openbaar onderzoek of de publieke betrokkenheid betreft, echter niet verenigbaar met het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, ondertekend te Aarhus op 25 juni 1998 (hierna: het Verdrag van Aarhus) ⁽²⁾ en evenmin met richtlijn 85/337/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten.

6.3.1. Artikel 6 van het Verdrag van Aarhus voorziet in een ruime publieke betrokkenheid bij de besluitvorming bij beslissingen over specifieke activiteiten die zijn opgenomen in bijlage I bij het verdrag of over activiteiten die een significant effect kunnen hebben op het milieu ⁽³⁾. Luidens die bijlage is die publieke betrokkenheid van toepassing op activiteiten waarvoor "in inspraak is voorzien ingevolge een procedure voor milieu-effectbeoordeling in overeenstemming met nationale wetgeving" ⁽⁴⁾ en op activiteiten die worden vermeld in de bijlage.

6.3.2. Ook richtlijn 85/337/EEG voorziet in zijn artikel 6 in een ruime inspraakprocedure voor het publiek voor projecten die vallen onder het toepassingsgebied van de richtlijn.

6.3.3. Hieruit volgt dat, voor een bodemsaneringsproject dat werken omvat die krachtens het decreet van 18 mei 1999 vergunningplichtig zijn en die vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Aarhus, en voor een bodemsaneringsproject dat werken omvat waarvoor een milieueffectrapport of een veiligheidsrapport is vereist op grond van dat verdrag of op grond van richtlijn 85/337/EEG, de in artikel 81 van het ontwerp bepaalde inspraakprocedure onvoldoende is en niet beantwoordt aan de voorschriften die dienaangaande in het verdrag en de richtlijn worden gesteld.

6.4. De conclusie is dan ook dat de stellers van het ontwerp in een inspraakprocedure dienen te voorzien die volledig beantwoordt aan de voorschriften van het Verdrag van Aarhus en van richtlijn 85/337/EEG.

⁽²⁾ Bij het decreet van 6 december 2002 heeft het Vlaamse Gewest zijn instemming verleend met het Verdrag van Aarhus (B.S., 7 januari 2003).

⁽³⁾ K. DEKETELAERE (ed.), *Handboek Milieu- en Energierecht*, Brugge, 2006, p. 121, nr. 77.

⁽⁴⁾ Punt 20 van bijlage I bij het Verdrag van Aarhus.

7.1. In verscheidende bepalingen van het ontwerp worden aan de Vlaamse minister, bevoegd voor het leefmilieu en het waterbeleid (hierna: de minister), delegaties van verordenende bevoegdheid verleend die kunnen worden geacht betrekking te hebben op aangelegenheden van bijkomstige of detailmatige aard ⁽⁵⁾.

Evenwel dient een voorbehoud te worden gemaakt voor de delegaties die bij de artikelen 4 en 224 van het ontwerp aan de minister worden verleend.

7.2.1. Luidens artikel 4 bepaalt de minister welke opstallen voor de toepassing van het bodemdecreet niet worden beschouwd als grond in de zin van artikel 2, 9/, van het bodemdecreet.

Op grond van die delegatie kan de minister opstallen onttrekken aan het toepassingsgebied van het bodemdecreet. Die subdelegatie heeft geen betrekking op punten van bijkomstige of detailmatige aard en is dan ook te verregaand.

De betrokken delegatie dient dan ook te worden weggelaten.

7.2.2. Artikel 224 bepaalt dat de ambtenaren en de contractuele personeelsleden die toezicht uitoefenen op de uitvoering van de bodemsanering en op de naleving van de bepalingen van het bodemdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten, worden aangewezen door de minister.

Die bepaling houdt evenwel een volledige subdelegatie in van de bevoegdheid die in artikel 172, § 1, van het bodemdecreet aan de Vlaamse Regering wordt gegeven.

De subdelegatie van die volledige bevoegdheid aan de minister is niet toelaatbaar. De delegatie aan de minister zou slechts behouden kunnen blijven indien in het ontwerp gepreciseerd wordt binnen welke diensten van de Vlaamse Gemeenschap de minister personeelsleden kan aanwijzen of welke categorieën van personeelsleden van de Vlaamse Gemeenschap kunnen worden aangewezen.

8. Luidens artikel 20, tweede lid, van het ontwerp bepaalt de OVAM welke informatie uit het Grondeninformatieregister via e-loket digitaal kan worden opgevraagd,

⁽⁵⁾ Zie bijvoorbeeld de artikelen 7, 17, 20, 141, 149 en 151.

alsmede de nadere regels betreffende het gebruik van het e-loket voor het opvragen en het verstrekken van informatie uit het Grondeninformatieregister.

Met die bepaling wordt verordenende bevoegdheid verleend aan de OVAM.

De Raad van State, afdeling wetgeving, heeft er in het verleden al meermaals op gewezen dat het toekennen van reglementaire bevoegdheid aan openbare instellingen of organen ervan, moeilijk in overeenstemming te brengen valt met de algemene principes van het Belgisch publiek recht, aangezien erdoor wordt geraakt aan het beginsel van de eenheid van de verordenende macht en terzake iedere rechtstreekse parlementaire controle ontbreekt. Verordeningen van die aard ontberen daarenboven de waarborgen waarmee de klassieke regelgeving gepaard gaat, zoals die inzake de bekendmaking en de preventieve controle van de afdeling wetgeving van de Raad van State.

Als er in het verleden al uitzonderingen op het delegatieverbod van reglementaire bevoegdheid aan openbare instellingen toelaatbaar werden geacht door de Raad van State, afdeling wetgeving, betrof het doorgaans delegaties met een beperkte draagwijdte en van een zodanig technische aard, dat ervan mocht worden uitgegaan dat de instellingen die de betrokken reglementering dienden toe te passen, ook het best geplaatst waren om deze met kennis van zaken uit te werken en de aldus gedelegeerde bevoegdheid uit te oefenen.

De algemene delegatie die bij artikel 20, tweede lid, van het ontwerp aan de OVAM wordt verleend, gaat bijgevolg te ver. Het komt aan de Vlaamse Regering toe om te bepalen welke informatie uit het Grondeninformatieregister via e-loket digitaal kan worden opgevraagd. Aan de bevoegde minister kan wel de bevoegdheid worden toegekend om de nadere regels betreffende het gebruik van het e-loket voor het opvragen en het verstrekken van informatie uit het Grondeninformatieregister te bepalen.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

9. Het tweede lid van de aanhef dient te worden aangevuld met een verwijzing naar de bepalingen die rechtsgrond bieden voor het ontworpen besluit (zie opmerking 3.1).

.../...

10. Het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, waaraan wordt gerefereerd in het derde lid van de aanhef, biedt geen rechtsgrond voor het ontworpen besluit. De vermelding van dat decreet is evenmin noodzakelijk voor een goed begrip van de ontworpen regeling. Het derde lid wordt dan ook best uit de aanhef weggelaten.

11. In het lid van de aanhef waarin wordt verwezen naar het advies van de Raad van State, dient te worden gerefereerd aan artikel 84, § 1, eerste lid, 1/ (niet: 2/), van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, aangezien om advies is verzocht binnen een termijn van dertig dagen en niet van vijf werkdagen. Het is bovendien gebruikelijk om in die verwijzing ook melding te maken van het nummer van dat advies (43.678/3).

Artikel 7

12. Artikel 7, eerste lid, van het ontwerp bepaalt dat de standaardprocedures vermeld in het bodemdecreet worden vastgesteld door de minister, op voorstel van de OVAM.

In dat verband dient te worden opgemerkt dat artikel 125, § 3, van het bodemdecreet, in tegenstelling tot de andere bepalingen van dat decreet die in het vaststellen van een standaardprocedure voorzien, voor het vaststellen van de standaardprocedure voor waterbodemonderzoek niet voorziet in een voorstel van de OVAM. Die voorwaarde zou bijgevolg evenmin door de Vlaamse Regering kunnen worden opgelegd. Bij de redactie van artikel 7, eerste lid, zal dan ook met de voornoemde uitzondering op het algemene recht van voorstel van de OVAM rekening moeten worden gehouden.

Artikel 13

13. Het is niet duidelijk wat in artikel 13, 1/, wordt verstaan onder het "Belgisch coördinatenstelsel". Hierover om toelichting verzocht door de auditeur-verslaggever, heeft de gemachtigde het volgende verklaard:

.../...

"Er is slechts één Belgisch coördinatenstelsel dat gebruikt wordt als geografisch referentiekader. Het betreft het «Belgium Datum 72/Lambert 72» (BE_BD72/LAMB72) referentiesysteem, dat werd vastgesteld door het NGI.

Voor meer specificaties omtrent het gebruikt referentiesysteem wordt verwezen naar de technische aanbeveling «Technische aanbeveling voor 2D vectoriële data» goedgekeurd door de Stuurgroep GIS-Vlaanderen en digitaal beschikbaar op de site van AGIV.

Indien gewenst, zou de tekst anders kunnen geformuleerd worden zodat dit eenduidig vaststaat: «de ligging van de grond : de kadastrale gegevens van de grond of een duidelijke ruimtelijke afbakening van de grond, waarvan de geometrie geregistreerd wordt in het 'Belgium Datum 72/Lambert 72' (BE_BD72/LAMB72) referentiesysteem)»."

Het kan duidelijkheidshalve aanbeveling verdienen in artikel 13, 1/, de referentie van dat coördinatenstelsel op te nemen en bijgevolg te schrijven "het Belgisch coördinatenstelsel (BE_BD72/LAMB72)".

Artikel 19

14.1. Op grond van artikel 19, eerste lid, kan de OVAM op schriftelijk verzoek specifieke informatie verstrekken uit het Grondeninformatieregister. Luidens artikel 19, tweede lid, tweede volzin, dient de OVAM aan de aanvrager onder meer de prijs voor die dienstverlening mee te delen.

De Raad van State wenst er de stellers van het ontwerp op te wijzen dat artikel 5, lid 3, van richtlijn 2003/4/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 28 januari 2003 inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie en tot intrekking van richtlijn 90/313/EEG van de Raad bepaalt dat als voor het verstrekken van informatie vergoedingen worden verlangd, de overheidsinstanties een overzicht van de vergoedingen en van de voorwaarden waaronder zij deze verlangen of ervoor vrijstelling verlenen, dienen te publiceren.

Het ontwerp dient dan ook op dit punt in overeenstemming met richtlijn 2003/4/EG te worden gebracht.

14.2. De Raad van State wenst er de stellers van het ontwerp op te wijzen dat wat betreft de prijs voor de in artikel 19 van het ontwerp bedoelde dienstverlening,

.../...

overeenkomstig artikel 20, § 3, derde lid van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur, de betaling van een bedrag als vergoeding voor die dienstverlening op basis van een redelijke kostprijs dient te gebeuren.

Artikel 26

15. Artikel 26 bepaalt dat de gemeente op eenvoudig schriftelijk verzoek informatie uit de gemeentelijke inventaris bezorgt aan iedereen die erom vraagt.

Wat betreft het verband tussen deze bepaling en de regeling opgenomen in het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft de gemachtigde volgende toelichting verstrekt:

"De (milieu-)informatie opgenomen in de gemeentelijke inventaris van risicogronden moet in principe gekwalificeerd worden als bestuursdocumenten in de zin van het decreet openbaarheid van bestuur (art. 3, 4/) en valt dus ook onder het toepassingsgebied van de openbaarheidsregeling en dus de verplichting om de gewenste bestuursdocumenten openbaar te maken. In artikel 26 van het ontwerpbesluit wordt nog eens duidelijk gesteld dat de gemeenten in het kader van de openbaarheid de info in ieder geval ook moeten bezorgen aan iedereen die erom vraagt."

Zo het uitdrukkelijk opnemen van voornoemd voorschrift toch nuttig wordt geacht, ermee rekening houdende dat die regel ook reeds rechtstreeks voortvloeit uit het decreet van 26 maart 2004, dient in elk geval in artikel 26 een verwijzing naar dat decreet te worden opgenomen ("overeenkomstig ...").

Artikel 27

16. Zoals door de gemachtigde wordt bevestigd, dient in artikel 27 nog een bepaling te worden opgenomen waaruit blijkt dat de OVAM van rechtswege ⁽⁶⁾ erkend is als bodemsaneringsdeskundige type 2.

⁽⁶⁾ Zie artikel 8, § 1, tweede lid, van het bodemdecreet.

Artikelen 28 en 29

17. In overeenstemming met artikel 138, § 2, tweede lid, van het bodemdecreet schrijve men in de artikelen 28, 3/, en 29, 15/, telkens "het leiden van het opstellen van een technisch verslag".

Artikel 32

18. Artikel 32, eerste lid, bepaalt dat de grondige kennis bedoeld in de artikelen 30 en 31 ⁽⁷⁾ van het ontwerp moet worden aangetoond met academische diploma's of diploma's van het hoger onderwijs van het lange type of ermee gelijkgestelde diploma's. Die grondige kennis heeft betrekking op het bodemdecreet, zijn uitvoeringsbesluiten, de standaardprocedures en de codes van goede praktijk.

Door de auditeur-verslaggever gevraagd of dergelijke diploma's voor alle onderdelen van de aan te tonen grondige kennis voorhanden zijn, heeft de gemachtigde het volgende verklaard:

"Aangezien de problematiek inzake bodemverontreiniging en de regeling inzake de sanering van verontreinigde bodems zowel juridische, milieutechnische, milieukundige, socio-economische, financiële, ruimtelijke, wetenschappelijke enz. raakpunten heeft, komt het Bodem(sanerings)decreet in verschillende universitaire studies en studies HOLT aan bod en komen de diploma's van de betreffende studies dan ook in aanmerking als bewijs voor de grondige kennis van het Bodemdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

Dergelijke opleidingen bestaan echter (nog) niet wat de standaardprocedures en codes van goede praktijk betreft. Mede daarom hebben VEB (vereniging van erkende bodemdeskundigen) OVB (Ondernemersvereniging Bodemsaneerders) en OVAM beslist een specifieke cursus uit te werken voor startende personeelsleden in de sector. Bij gebrek aan specifieke opleiding en het daaraan gekoppelde diploma moet de grondige kennis ook los van een diploma kunnen bewezen worden (bijvoorbeeld toets van de grondige kennis door OVAM).

Artikel 34, § 1, 2/, van het ontwerp moet dan ook aangepast worden in die zin dat de grondige kennis van het Bodemdecreet, zijn uitvoeringsbesluiten en de standaardprocedures 'en codes van goede praktijk ook kan bewezen worden op een andere wijze dan die vermeld in de betrokken bepaling."

⁽⁷⁾ Men schrijve preciezer: "bedoeld in de artikelen 30, § 1, 3/, en § 2, 5/, en 31, 9/".

Uit de door de gemachtigde verstrekte toelichting blijkt dat het voorschrift van artikel 32, eerste lid, in zijn algemeenheid niet kan worden behouden en dat, inzonderheid wat de grondige kennis van de standaardprocedures en de codes van goede praktijk betreft, in de mogelijkheid moet worden voorzien dat die kennis ook op een andere wijze kan worden aangetoond. Artikel 34, § 1, 2/, van het ontwerp dient dan op overeenkomstige wijze te worden aangepast.

Artikel 36

19. In verband met de verwijzing in artikel 36, 1/, naar de erkenningsregeling opgenomen in het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, heeft de gemachtigde het volgende verklaard:

"De bepaling werd overgenomen uit het VLAREBO van 1996, maar is ingevolge tussengekomen wetgevende initiatieven niet langer up-to-date. De opmerking is dan ook terecht : intussen is de rechtsgrond voor de erkenning van laboratoria ikv Afvalstoffendecreet en Bodemdecreet niet langer het Afvalstoffendecreet, maar wel het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (zie artikel 10.3.4. DABM). Uitvoeringsbepalingen werden door de Vlaamse Regering vastgesteld in afdeling 7.1. van het Vlarea. De formulering van artikel 36, 1), van het ontwerp moet dan ook aangepast worden."

Zoals door de gemachtigde wordt bevestigd, zal de verwijzing naar het decreet van 2 juli 1981 moeten worden vervangen door een verwijzing naar het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Artikel 37

20. Artikel 37, tweede lid, zou aan duidelijkheid winnen indien aan het einde ervan zou worden geschreven "..., schorsen, voor een termijn van dertig dagen tot honderd tachtig dagen, of opheffen". De gemachtigde is het hiermee eens.

Artikelen 43 en 44

21. De gemachtigde heeft verklaard dat de opheffing⁽⁸⁾ van rechtswege van de erkenning als bodemsaneringsdeskundige eveneens bij uittreksel dient te worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad. De artikelen 43 en 44 van het ontwerp moeten op dat punt worden aangevuld.

22. Vraag is bovendien of de "opheffing" van rechtswege van de erkenning als bodemsaneringsdeskundige in verhouding staat tot de aard van de overtredingen die er aanleiding toe geven en of bijgevolg inzonderheid in de gevallen bedoeld in artikel 44, § 1, 1/, 2/ en 3/, niet veeleer in een schorsing in plaats van in een "opheffing" van de erkenning moet worden voorzien.

Hoofdstuk III, Afdeling III

23. Hoofdstuk III, Afdeling III, bevat enkel een regeling betreffende de vrijstelling van de verplichting tot het uitvoeren van de bodemsanering en niet van de verplichting tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek, terwijl in artikel 12, § 5, van het bodemdecreet, wat de vrijstellingsregeling betreft, beide gevallen worden beoogd. Teneinde in overeenstemming te zijn met die decreetsbepaling, dient de ontworpen vrijstellingsregeling ook uitdrukkelijk te worden betrokken op de verplichting tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek. De gemachtigde is het hiermee eens.

⁽⁸⁾ Alhoewel de term "opheffing van de erkenning" ook al in het bodemdecreet wordt gehanteerd, wenst de Raad van State erop te wijzen dat in het gangbare juridische taalgebruik op het vlak van erkenningen (en vergunningen) steeds gewag wordt gemaakt van de term "intrekking".

Artikelen 51 en 52

24. Teneinde in overeenstemming te zijn met artikel 12, § 5, van het bodemdecreet, dient in de artikelen 51, eerste lid, en 52, tweede lid, te worden geschreven "op straffe van niet-ontvankelijkheid" en niet "op straffe van verval".

Artikel 56

25. In artikel 56 moet worden verduidelijkt aan wie het erin bedoelde bodemattest wordt uitgereikt.

Artikel 63

26. Artikel 63 bepaalt dat de periodieke verplichting om een oriënterend bodemonderzoek uit te voeren niet geldt voor tijdelijke inrichtingen en verplaatsbare inrichtingen vermeld in het milieuvergunningendecreet. Aangezien die inrichtingen, luidens artikel 21, tweede lid, van het ontwerp, voor de toepassing van het bodemdecreet en van het ontworpen besluit niet worden beschouwd als risico-inrichtingen, volgt reeds hieruit dat voornoemde verplichting niet geldt ten aanzien van die inrichtingen. Artikel 63 is dan ook overbodig en kan uit het ontwerp worden weggelaten.

Artikel 152

27. Zoals door de gemachtigde wordt bevestigd, dient in artikel 152, tweede lid, te worden verwezen naar artikel 122, § 4, in plaats van naar artikel 122, § 1, van het bodemdecreet.

Artikel 155

28. In artikel 155, tweede lid, dient te worden verwezen naar "artikel 125, § 1, tweede lid, van het Bodemdecreet".

Artikel 158

29. In artikel 158, 7/, wordt het begrip "kadastrale werkzone" gedefinieerd als een zone die vastgesteld is in het kader van eenzelfde project, die bestaat uit een geheel van gronden "met soortgelijke kenmerken". Uit het verslag aan de Vlaamse Regering kan worden afgeleid dat niet eender welk "soortgelijk kenmerk" wordt bedoeld, maar wel kenmerken die betrekking hebben op, bijvoorbeeld, de op de bodem uitgeoefende activiteit of de functie van de bodem. Het verdient dan ook aanbeveling het begrip "soortgelijke kenmerken" nader af te bakenen, rekening houdende met hetgeen daaromtrent wordt gesteld in het verslag aan de Vlaamse Regering.

Artikel 181

30. Op de vraag van de auditeur-verslaggever waarom in artikel 181, § 1, de bevoegdheid om een standaardprocedure vast te stellen wordt verleend aan de OVAM en niet aan de minister, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

"De opmerking mbt de vaststelling van de standaardprocedure is terecht en met het oog op een eenvormige en duidelijke regeling is het aangewezen om artikel 181 van het ontwerp aan te passen in die zin dat de standaardprocedure voor de studie van de ontvangende grond wordt vastgesteld door de minister op voorstel van de OVAM."

Artikel 181, § 1, zal in de aangegeven zin moeten worden aangepast.

Artikel 186

31. Door de gemachtigde wordt bevestigd dat in artikel 186, § 1, moet worden verwezen naar artikel 175, § 2, 1/ tot 3/, in plaats van naar artikel 175, eerste lid.

Artikelen 193 tot 196, 200 en 201

32. Door de auditeur-verslaggever gevraagd naar het verband tussen de procedures bedoeld in, enerzijds, de artikelen 193 tot 196, en, anderzijds, de artikelen 200 en 201, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

"Ze staan volledig los van elkaar.

De procedure van artikel 193 t.e.m. 196 van het Ontwerp is analoog aan de procedure via een erkende bodembeheerorganisatie, maar de taken van de erkende bodembeheerorganisatie worden in dit geval ingevuld door de erkende tussentijdse opslagplaats of het erkend grondreinigingscentrum. In finaliteit zal de erkende tussentijdse opslagplaats of het erkend grondreinigingscentrum zelf een bodembeherrapport afleveren voor de grond die door hen in ontvangst genomen is. Op deze wijze attesteert ze zelf het correcte gebruik van de uitgegraven bodem.

Artikel 200 en 201 van het Ontwerp zijn nodig omdat steeds meer blijkt dat tussentijdse opslag noodzakelijk is voor een aannemer van grondwerken om flexibel en kostenbesparend te kunnen werken. Het tussentijds opslaan geeft aannemers meer ruimte om een goede bestemming te vinden voor de grondoverschotten die vrijkomen bij de uitvoering van grondwerken. Om echter te vermijden dat de herkomst van verschillende partijen uitgegraven bodem niet meer achterhaald kan worden, en er daardoor opnieuw een volledige herbemonstering vereist is, moet worden voorzien in elementen van tracering en controle. Deze tracering en controle is niet alleen noodzakelijk bij erkende tussentijdse opslagplaatsen en grondreinigingscentra, maar ook bij niet-erkende opslagplaatsen en reinigingscentra.

In tegenstelling tot de vroegere grondverzetregeling wordt in de nieuwe regeling in belangrijke mate rekening gehouden met de tussentijdse opslag bij niet-erkende tussentijdse opslagplaatsen en niet-erkende grondreinigingscentra. Door het ontbreken van voorwaarden betreffende de traceerbaarheid voor deze tussentijdse opslagplaatsen, dreigt een onevenwicht te ontstaan op de markt van het grondverzet, en bestaat tegelijkertijd een mogelijkheid tot ernstig misbruik door niet-erkende tussentijdse opslagplaatsen en grondreinigingscentra. Om dit in de toekomst te vermijden, wordt in artikel 200 en 201 van het Ontwerp de basis gelegd om dit probleem te verhelpen door erkende bodembeheerorganisaties controlebevoegdheid te geven over deze niet-erkende tussentijdse opslagplaatsen en grondreinigingscentra. Dit geldt zowel voor private als voor publieke tussentijdse opslagplaatsen (vb. gemeentelijke depots).

De betreffende bepaling van het Ontwerp houdt in dat een niet-erkende tussentijdse opslagplaats (TOP) of grondreinigingscentrum (GRC) zelf een procedure mag hanteren/uitwerken, en dat de enige randvoorwaarde is dat een erkende bodembeheerorganisatie in staat moet zijn op basis van die procedure de uitgegraven bodem te traceren."

Vraag is of de in de artikelen 200 en 201 opgenomen regeling op volkomen wijze is uitgewerkt. Zo blijkt er enkel op impliciete wijze uit dat de erkende

.../...

bodembeheerorganisatie gemachtigd is om de uitgegraven bodem te traceren. Ook is niet duidelijk volgens welke regels de door de niet-erkende tussentijdse opslagplaats of het niet-erkende grondreinigingscentrum op te stellen eigen procedure, die moet toelaten om de uitgegraven bodem te traceren, tot stand wordt gebracht. In verband met dat laatste dient er in elk geval op te worden gewezen dat artikel 138, § 1, van het bodemdecreet de Vlaamse Regering uitdrukkelijk de bevoegdheid verleent om de nadere voorwaarden inzake de procedure voor het traceren van uitgegraven bodem te bepalen, hetgeen in elk geval lijkt uit te sluiten dat het vaststellen van die procedure in zijn geheel aan bedoelde niet-erkende tussentijdse opslagplaatsen of grondreinigingscentra kan worden overgelaten.

Het ontwerp zal op voornoemde punten moeten worden aangevuld.

Artikel 211

33. Artikel 211, tweede lid, is een overbodige herhaling van hetgeen is bepaald in artikel 148 van het bodemdecreet en dient om die reden uit het ontwerp te worden weggelaten.

Artikel 212

34. Aangezien de "juridische dienst" niet kan worden beschouwd als "de daartoe gemachtigde ambtenaar" in de zin van artikel 149 van het bodemdecreet, dient nog formeel een ambtenaar te worden aangewezen die bevoegd is om de in die decreetsbepaling bedoelde kennisgevingen te verrichten. Naar het zeggen van de gemachtigde zal het hoofd van de juridische dienst met die opdracht worden belast. Het ontwerp zal op dat punt moeten worden aangevuld.

Artikel 222

35. Artikel 222, tweede lid, is niet in overeenstemming met artikel 162, § 9, 3/, van het bodemdecreet, dat bepaalt dat het bewijs van betaling van de retributie moet worden gevoegd bij de aanvraag, hetgeen uitsluit dat het bedrag van de retributie wordt bepaald na de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, zoals in artikel 222,

.../...

tweede lid, wordt gesteld. Die bepaling zal bijgevolg met voornoemde decreetsbepaling in overeenstemming moeten worden gebracht.

Artikel 226

36. Luidens artikel 177, § 2, van het bodemdecreet blijven de besluiten houdende erkenning als bodemsaneringsdeskundige genomen krachtens artikel 3, § 7, van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering van kracht. Vraag is welk het lot is van de aanvragen tot erkenning als bodemsaneringsdeskundige die werden ingediend voor de inwerkingtreding van het besluit dat thans in ontwerpvorm voorligt, en waarvoor de procedure nog lopende is. Hierover ondervraagd door de auditeur-verslaggever, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

"In de praktijk zal de situatie zich waarschijnlijk niet voordoen, maar omwille van de rechtszekerheid is het inderdaad aangewezen om te voorzien in een overgangsregeling in die zin dat de aanvragen tot erkenning als bodemsaneringsdeskundige die voor de inwerkingtreding van het Bodemdecreet en het ontwerp werden ingediend, worden beoordeeld en afgehandeld overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend."

Het ontwerp zal nog met een overgangsregeling in die zin moeten worden aangevuld.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	J. SMETS,	staatsraad, voorzitter,
	B. SEUTIN, W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
Mevrouw	A.-M. GOOSSENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevr. K. BAMS, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A.-M. GOOSSENS

J. SMETS